

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Dumitran Ignat în numele inculpatului Puiu Iurie, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 decembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Puiu Iurie xxxxx, născut la
xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx

Termenul de examinare:

prima instanță: 17.07.2019 – 07.08.2020
instanța de apel: 10.09.2020 – 15.12.2020
instanța de recurs: 05.03.2021 – 07.07.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Cahul (sediul Taraclia) din 07 august 2020, Puiu Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal la pedeapsă sub formă de amendă, în mărime de 600 (șase sute) unități convenționale, echivalentul a 30 000 (treizeci de mii) lei.

A fost dispusă încasarea de la Puiu Iurie în beneficiul statului suma de 896 (opt sute nouăzeci și șase) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Puiu Iurie, la 04 mai 2019, aproximativ la orele 20:00, aflându-se într-o vizită la domiciliul lui Cojan Lilian, situat pe xxxxx, unde au consumat băuturi spirtoase cu cet. Cojan Lilian, Cojan Viorel, Cojan Ivan, Ivanov Piotr și Chiosa Vladimir, fiind în stare de ebrietate alcoolică, a provocat un conflict cu Cojan Viorel, și, după ce cei prezenți i-au calmat pe cei care se certau, a ieșit pe stradă după Ivanov Piotr, continuând intențiile sale criminale ce vizează încălcarea gravă a ordinii publice și cauzarea de violență fizică, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate și demonstrând o deosebită obrăznicie, fără careva motive, din intenții huliganice s-a apropiat de Ivanov Piotr, l-a apucat de mână și i-a aplicat

o lovitură cu pumnul în față, cauzându-i ultimului leziuni corporale sub formă de 2 vânătăi pe mâna dreaptă, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201911D0140 din 09.07.2019, se califică ca leziuni corporale neînsemnate. În continuare, fără a reacționa la cerințele celui care s-a apropiat de locul incidentului - Chiosa Vladimir, pentru a înceta acțiunile huliganice, și, fiind nemulțumit de întrebările puse de ultimul despre motivul din care îl bate pe Ivanov Piotr, s-a apropiat de Chiosa Vladimir și l-a apucat de haine, l-a aruncat pe acesta peste sine, doborându-l la pământ, provocându-i, astfel prin acțiunile sale lui Chiosa Vladimir, durere fizică.

Acțiunile lui Puiu Iurie au fost încadrate în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, *huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.*

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, avocatul Dumitran Ignat a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

În motivarea apelului declarat, apărarea a indicat, că instanța nu a dat o apreciere în conformitate cu prevederile legale declarațiilor martorilor Ciocan Aurel, Puiu Iana, Bradarscaia Liubovi, Cojan Ivan, care confirmă declarațiile inculpatului Puiu Iurie, și care analizându-le în coroborare cu declarațiile inculpatului Puiu Iurie și materialele cauzei, se constată toate temeiurile de a emite în privința lui Puiu Iuri o sentință de achitare, în legătură cu lipsa în acțiunile acestuia nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, apărarea a indicat că, din declarațiile părții vătămate Ciosa Vladimir rezultă că inculpatul Puiu Iurie l-a apucat de haine și l-a aruncat peste el, iar potrivit concluziei N2201911D141 a expertizei medico-legale din 20.06.2019, reiese că la partea vătămată Chiosa Vladimir careva leziuni corporale vizibile nu au fost depistate (f.d. 17-18, Vol. I), considerând, astfel, că stabilirea faptului că acestuia i-a fost cauzată durere fizică nu este cu putință, deoarece în speță nu există un raport de expertiză în acest sens.

De asemenea, în opinia apărării, instanța de judecată nu a stabilit în ce circumstanțe i-au fost cauzate părții vătămate Ivanov Piotr două excoriații la mâna dreaptă și cu ce obiect contondent dur au fost aplicate, întrucât din 04.05.2019 și până în ziua examinării victimei de către un expert, a trecut ceva timp.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 decembrie 2020 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat, cu menținerea sentinței atacate.

Instanța de apel, în motivarea soluției sale a menționat, că prima instanță corect a încadrat acțiunile inculpatului Puiu Iurie în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, vinovăția căruia a fost dovedită prin declarațiile părților vătămate

Ivanov Piotr, Chiosa Vladimir, declarațiile martorilor Cojan Ivan, Ivanova Elisaveta, Ciocan Aurel, precum și prin următoarele mijloace de probă: ordonanța de începere a urmăririi penale din 03.06.2019, din care rezultă că, la data de 03 iunie 2020 a fost începută urmărirea penală pe acțiunile prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal; raportul de serviciu operativ, Ciolac V., din 04.05.2019, din care rezultă că, la 04.05.2019 la 20 ore 10 minute în secția de serviciu a IP Taraclia a fost primit un mesaj de la un rezident al xxxxx, care a raportat că a fost bătut de Puiu Iuri; plângerea lui Chiosa Vladimir, din care rezultă că el cere tragerea la răspundere penală a locuitorului xxxxx, Puiu Iuri, care la 04.05.2019, aproximativ la ora 20:00, l-a lovit o dată la umărul stâng, cauzându-i dureri fizice; procesul-verbal de examinare a locului faptei cu tabelul foto, anexat la procesul-verbal de examinare a locului accidentului de la 04.05.2019, din care rezultă că, infracțiunea a avut loc în apropierea locuinței lui Cojan Lilian, situată pe xxxxx; ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată din 26.06.2019, prin care Chiosa Vladimir a fost recunoscut drept parte vătămată; procesul-verbal de audiere a părții vătămate Chiosa Vladimir din 26.06.2019 în cadrul urmăririi penale; procesul-verbal de audiere a victimei Chiosa Vladimir din 04.05.2019, din cadrul urmăririi penale; raportul de constatare nr.201911P0241 din 07.05.2018, prin care l-a examinarea cet. Chiosa Vladimir leziuni corporale nu au fost depistate; raportul de expertiza medico-legală nr. 201911D0141 din 20.06.2019, din care rezultă că la victima Chiosa Vladimir, xxxxx, nu au fost depistate leziuni corporale vizibile; ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată din 26.06.2019, prin care Ivanov Piotr a fost recunoscut în calitate de parte vătămată; procesul-verbal de audiere a părții vătămate Ivanov Piotr din 26.06.2019 în cadrul urmăririi penale; procesul-verbal de audiere a martorului Ivanova Evghenia din 08.05.2019 în cadrul urmăririi penale; procesul-verbal de audiere a martorului Cojan Ivan din 13.05.2019 în cadrul urmăririi penale; caracteristica eliberată lui Puiu Iurie, prin care ultimul se caracterizează pozitiv; cazierul contravențional pe numele lui Puiu Iuri, din care rezultă că, ultimul a fost anterior sancționat contravențional de două ori; revendicare pe numele cet. Puiu Iurie, potrivit căreia Puiu Iurie anterior a fost condamnat la 07.08.2009 în baza art. 287 alin. (1) Cod penal; procesul-verbal de audiere a bănuیتului Puiu Iurie din 27.06.2019; procesul-verbal de confruntare din 28.06.2019 dintre Ivanov Piotr și Puiu Iuri din cadrul urmăririi penale; procesul-verbal de confruntare din 28.06.2019 dintre Chiosa Vladimir și Puiu Iurie din cadrul urmăririi penale; procesul-verbal de audiere a martorului Cojan Ivan din 22.05.2019 din cadrul urmăririi penale; procesul-verbal de confruntare din 28.06.2019 dintre Ivanov Piotr și martorul Cojan Ivan; copia sentinței Judecătorei Taraclia din 07.08.2009 în privința lui Puiu Iurie; raportul de constatare nr. 201911P0242 din 07.05.2018; raportul de expertiza medico-legală nr. 201911D0140 din 09.07.2019; procesul-verbal de audiere a învinuitului Puiu Iurie din 10.07.2019 din cadrul urmăririi penale, prin care

acesta nu a recunoscut vina și a susținut declarațiile date în cadrul urmăririi penale în calitate de bănuț.

Instanța de apel a constatat în afara oricărui dubiu rezonabil faptul că, vinovăția inculpatului Puiu Iuri în comiterea infracțiunii incriminate este confirmată prin cumulul de probe cercetate, enumerate mai sus, ce coroborează între ele și careva divergențe între probele scrise care ar trezi dubii, nu au fost reținute.

Mai mult de atât, prin prisma tuturor probelor prezentate de către acuzatorul de stat, examinate în ședința de judecată a instanței de fond, cercetate în instanța de apel, instanța de apel a menționat faptul că, starea de fapt probată în faza de urmărire penală prin incriminarea inculpatului a faptelor imputate s-a confirmat în totalitate în instanța de apel.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto - incrimina garantat de art. 66 din Codul de procedură penală și art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Astfel, analizând declarațiile părților vătămate atât din cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată, instanța de apel le-a considerat consecutive, fără modificări, prin care ei direct au indicat la Puiu Iuri ca persoana, care l-a lovit pe Ivanov Piotr și ulterior l-a aruncat peste el pe Chiosa Vladimir. În același timp, atât inculpatul, cât și părțile vătămate au confirmat, că la data de 04.05.2019, pe când se aflau în domiciliul fraților Cojan Viorel și Lilian, a avut loc un conflict între Cojan Ivan și Cepeli Olga din cauza unor bani de la vânzarea terenurilor agricole.

Instanța de apel a constatat, că deși apărătorul inculpatului supune criticilor concluziile instanței de fond privind declarațiile martorilor Puiu Iana, Cojan Ivan și Bradarscaia Liubovi, instanța de fond le-a dat apreciere critică, deoarece acestea sunt persoane apropiate inculpatului. Astfel, Puiu Iana este soție, Cojan Ivan locuiește în domiciliul inculpatului de o perioadă de 10 ani, iar Bradarscaia Liubovi este bunica soției sale.

De asemenea instanța de apel a conchis că în ce privește faptul că, în plângerea lui Chiosa Vladimir către organele de poliție este indicat doar că Puiu Iuri l-a lovit la umărul stâng la data de 04.05.2019, pe la orele 20:00, dar nu a indicat că l-a apucat de haine și l-a aruncat peste el, este combătută cu declarațiile martorului Grecov Anatolii, care a explicat, că el personal a scris plângerea din numele părții vătămate Chiosa Vladimir, care doar a semnat plângerea.

Mai mult, instanța de apel a indicat, că faptul precum că expertul nu a depistat careva leziuni corporale la Chiosa Vladimir, nu echivalează ca o probă nepertinentă a Raportului de expertiză nr. 201911D141 din 20 iunie 2019, or, persoana la momentul expertizării acuza la dureri în regiunea brațului stâng,

iar din circumstanțele cauzei reiese că, expertului i-a fost comunicat de către expertizat data, ora și circumstanțele în care a fost maltratat, circumstanțe, care coincid cu cele declarate de Chiosa Vladimir și Ivanov Piotr.

În ceea ce privește invocările apelantului privind neconcordanța cu circumstanțele cauzei privind leziunile corporale depistate la partea vătămată Ivanov Piotr indicate în Raportul de expertiză nr. 201911D0140 din 09 iulie 2019 cu circumstanțele de fapt ale cauzei, instanța de apel le-a apreciat critic, dat fiind faptul, că din Raportul de expertiză menționat, rezultă că, concluzia a fost dată în baza examinării documentelor medicale prezentate pe numele lui Ivanov Piotr, la care au fost depistate leziuni superficiale ale țesuturilor moi, care au vechimea de 3-4 zile și generează dereglarea sănătății nu mai mult de 6 zile, or aceste leziuni coincid cu data examinării de expertul judiciar al lui Ivanov Piotr, cel din urmă fiind examinat inițial la data de 07.05.2019.

Instanța de apela conchisă că probele administrate în prezenta cauză corespund cerințelor stipulate de art. 101 al Codului de procedură penală, adică sunt pertinente, concludente și utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, acestea fiind în coroborare între ele și demonstrând pe deplin vinovăția lui Puiu Iurie, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) din Codul penal.

5. Avocatul Dumitran Ignat în numele inculpatului Puiu Iurie, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că nu au fost întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal.

În dezvoltarea argumentelor recursului, invocând motive similare celor expuse în apel, apărarea indică că instanța de apel a comis aceleași greșeli pe care le-a comis și prima instanță, prin respingerea probelor apărării, indicând doar că martorii sunt rude apropiate și nu e cazul de luat în considerare mărturiile lor, fără a da o analiză a pertinentei și concludenței acestora.

Sustine, că instanțele de fond, analizând probele, imparțial le-a respins pe unele și le-a admis pe altele, iar neconcordanța între probele scrise (rapoartele de expertiză) și declarațiile părților vătămate, pot fi tălmăcite doar în folosul inculpatului.

Astfel, recurentul a considerat, că reieșind din declarațiile depuse de Puiu Iurie, Puiu Iana, Cojan Ivan, Bradarscaia Liubovi, din conținutul rapoartelor de expertiză nr. 201911D141 din 20 iunie 2019, nr. 201911D0140 din 09 iulie 2019, instanța de apel urma să pronunțe o sentință de achitare, deoarece în acțiunile lui Puiu Iurie lipsește componenta de infracțiune.

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi Sergiu, prin care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza

materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temeiuri pentru casarea hotărârilor instanțelor de fond art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind clar.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de avocatul Dumitran Igna în numele inculpatului Puiu Iurie, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate, deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu

argumentele invocate în apel, se atestă că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat. Mai mult, în conținutul recursului nu au fost descrise care anume din motivele apelului nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Totodată, reieșind din esența criticilor invocate de către avocatul Dumitran Ignat, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului Puiu Iurie în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza

hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În acest sens Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind menținerea sentinței primei instanțe.

Contrar argumentelor apărării prin care se invocă faptul, că instanțele de fond și-au fundamentat soluția în baza declarațiilor părților vătămate Ivanov Piotr, Chiosa Vladimir, ignorându-le pe cele invocate atât de către parte apărări, cât și de către expert în rapoartele de expertiză nr. 201911D141 din 20 iunie 2019, nr. 201911D0140 din 09 iulie 2019, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului Puiu Iurie, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpatului.

Totodată, apărarea consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost menținută sentința primei instanțe privind condamnarea inculpatului Puiu Iurie în baza art. 287 alin. (1) lit. b) Cod penal la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare gravă de fapt, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele recurentului cu privire la existența în cauza examinată a erorii de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită

fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, de către prima instanță, inculpatul Puiu Iurie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, *huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită*, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a stabilit situația de fapt și a încadrat acțiunile reținute în privința inculpatului Puiu Iurie în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, or, prima instanță a dat o apreciere corectă probatoriului administrat în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurent, conchide că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe, la judecarea apelului a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Puiu Iurie, astfel corect concluzionând că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în pct. 4. al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999*).

Prin urmare, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea

cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Dumitran Ignat în numele inculpatului Puiu Iurie, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 decembrie 2020, în cauza penală în privința lui **Puiu Iurie xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **25 august 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie